

ТЕОДОР СТЪРДЖЪН СИНИ ОЧИ

Превод от английски: Любомир Николов, —

chitanka.info

Тя бе начинаеща киноартистка, а той шофьор на такси и двамата се срещнаха в големия град, където стават такива неща.

Тя се казваше Естел Руд и имаше седем милиона долара плюс няколко цента, до които можеше и да се добере след две години, тъй че сами разбирате — беше още на деветнайсет. И тъкмо поради това, както и защото въпреки произхода си беше съвсем нормално момиче, сега вършеше нещо безумно. Пътуваше с такси, а таксито слизаше към центъра, все по-далеч и по-далеч от изисканото предградие, където я бяха заточили в Школата за усъвършенстване на госпожа Ван Курп. Смяташе се за достатъчно съвършена, макар и не според представите на госпожа Ван Курп. Беше ѝ писнало да я усъвършенстват, ако разбирате какво искам да кажа, и вдигна бунт, тъй като в Школата не ѝ харесваше.

Нахвърля си дрешките в куфар и тихичко скочи през прозореца. Имаше триста долара и куп погрешни представи как сама ще направи кариера и ще се изсмее в лицата на роднините, дето мислят, че по-добре знаят какво ѝ трябва. Канеше се да извърши фокуса, наричан в киното „затъмнение“, което бе много егоистично от нейна страна. Но досега толкова бе плакала и умолявала, толкова бе обяснявала, че не харесва Школата на госпожа Ван Курп, а никой не я изслуша, затова реши, че не я обичат — което също не бе вярно, но ѝ осигуряваше основателен претекст да предприеме нещо дръзко.

Ето, че се люшкеше в грамадно такси към нов и свободен живот, като се чувстваше мъничка, храбра и възхитителна, защото бе едва на деветнайсет и вярваше, че е много хитра. Но след половин час взе да се чувства самотна. Трябваше някой да ѝ каже, че е мъничка, храбра и възхитителна, а наоколо нямаше жива душа освен шофьора. Тогава го заговори.

Той явно бе свикнал и отговаряше само с ръмжене. Тя реши, че човек, дето само ръмжи, не ще да е твърде умен и почна да обяснява подробно. Седеше облегната назад и приказваше, приказваше, без да гледа накъде пътуват. Колкото повече говореше, толкова по-горда се чувстваше и преди да се усети, вече му каза коя е и какво точно върши. Описа го много цветисто и тъй като онзи продължаваше да мълчи, тя накрая запита:

— И какво мислите за мен сега?

Беше доста напрегната.

Таксито спря, шофьорът излезе, извади куфара от багажника и отвори вратата.

— Мисля, че си вироглава хлапачка — каза той и я издърпа навън.

Тя бе тъй смаяна, че отначало забеляза само едно — шофьорът беше млад, имаше най-сините очи на света и в тях има мъничко смях, мъничко гняв, но нито капка презрение, а това все пак бе нещо.

После тя ахна, защото разбра, че таксито е спряло пред колоните на госпожа Ван Курп. Естествено, Естел страшно се ядоса, но каква полза? Шофьорът с мила усмивка представи сметката, която се оказа доста солена, защото Естел бе говорила дълго, преди младежът да се вслуша и да поеме нещата в свои ръце. Естел му метна една банкнота и изтича към сградата, без да изчака рестото. Шофьорът се разсмя и потегли, а Естел отиде право в леглото, където и трябваше да бъде. Изненада се, че завръщането не е чак толкова неприятно.

Сега ще прескоча две години от разказа, защото през тях не се случи нищо особено, освен че Естел завърши Школата и стана умна и много ухажвана млада дама. Защото често се изкушаваше да върши глупости и всеки път си казваше: „Мисля, че си вироглава хлапачка“, после си представяше как най-сините очи на света се усмихват гневно над нея; и тогава зарязваше каквото си бе наумила. Може и да звучи странно, но е така.

И тъй, две години по-късно на един прием тя стоеше край прозореца, съвсем сама за пръв път през цялата вечер, гледаше такситата по булеварда и си мислеше. Внезапно я завъртя нечия силна ръка и сините очи изникнаха като по чудо. Само че този път шофьорът беше с фрак, бяла папийонка и определено не приличаше на сервитьор.

— Хей — каза той, което е крайно невъзпитано обращение към дама, — имаме да си кажем две приказки.

Тя го изгледа студено, но той не се стресна. Отведе я на дансинга и се оказа чудесен танцьор. Тя мълчеше, защото сърцето ѝ биеше лудо. После той каза:

— Това е твое.

Извади нещо от джоба си и го пхна в дланта ѝ. Оказа се четвърт долар.

— Рестото — обясни той.

Тя се разсмя, после се изчерви и стана още по-хубава.

Тъй се ожениха. Не веднага, а след като се срещаха известно време. Шофьорът на такси ли? Той беше Раул Бетъред, онзи, когото във вестниците наричат „социален писател“. Беше се качил в таксито да търси местен колорит... и си го намери!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.